

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 662

гр. Стара Загора, 18.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500326 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частната жалба на О.Х.Г. – административен ръководител – председател на РС – Димитровград, против определение № 834 от 19.03.2026г., постановено по гр.д.№ 3810/2025г. по описа на Старозагорския районен съд, по реда на чл.248 ГПК, с което се оставя без уважение молбата за изменение на постановеното по делото определение № 178 от 20.01.2026г., в частта за разноските.

Частният жалбоподател оспорва определението като неправилно. Счита, че след като съдът е прекратил производството поради недопустимост на иска и липсва произнасяне по основателността му, не са налице предпоставките на чл. 78, ал.1 ГПК за присъждане на разноси в полза на ищеца. Твърди, че ответникът не следва да носи отговорност за разноските на ищеца по един недопустим иск.

Моли съдът да измени обжалваното определение в частта за разноските, като постанови акт, с който да не присъжда такива в полза на ищеца.

Ответната страна по частната жалба В. М. М., чрез адв. Д. С. взема становище за неоснователност на частната жалба. Счита, че обжалваното определение е правилно и моли да бъде потвърдено, а частната жалба - отхвърлена.

Въззивният съд, като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е заплатена дължимата за разглеждането ѝ държавна такса. Ето защо жалбата е процесуално допустима и редовна.

С определение № 178/20.01.2026 г. по гр. д. № 3810/2025 г. на Районен съд – Стара Загора Казанлък е прекратено производството по делото по предявения от В. М. иск с правно основание чл. 439 ГПК против РС –

Димитровград поради отпаднал правен интерес за ищцата, тъй като след завеждане на иска, образуваното срещу ищцата изпълнително производство е прекратено по искане на ответника. Същевременно РС е приел, че тъй като към момента на завеждане на иска за ищцата е съществувал правен интерес, а след получаване на преписа от исковата молба ответникът е извършил действия, с които е отпаднал правния интерес на ищцата, макар и производството да се прекратява, ответникът дължи разноски, тъй като е станал повод за завеждане на делото.

С молба от 11.02.2026 г. ответникът чрез представляващия го административен ръководил О.Г. е поискал така постановеното определение за прекратяване да бъде изменено на основание чл. 248, ал. 1 ГПК в частта му за разноските, като на ищеца не се присъждат разноски. В обжалваното определение, с което молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК е оставена без уважение, първоинстанционният съд е приел, че във всеки случай, при решаване на въпроса за разпределение на отговорността за разноските, съдът съобразява причината за отхвърляне на иска или за прекратяване на производството, доколкото то се дължи на новонастъпили факти, както и дали ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото. Позовава се на съдебна практика.

Въззивният съд изцяло споделя съображенията на районния съд, към които препраща. Във всеки случай при решаване на въпроса за разпределение на отговорността за разноските съдът съобразява причината за отхвърляне на иска или за прекратяване на производството по него и доколкото то се дължи на новонастъпили факти, както и дали с поведението си ответникът е дал повод за завеждането му. В тежест на ответника остават разноските при прекратяване на делото поради оттегляне или отказ от иска, когато той е обусловен от новонастъпили факти и ответникът с поведението си е причинил образуване на делото. В конкретния случай, ответникът е станал повод за завеждане на делото с предмет чл. 439 ГПК, тъй като на 02.09.2025г. е образувал изпълнително дело за събиране на вземането си против ищцата В. М.. Исковото производство е образувано на 06.10.2025г., а молбата за прекратяване на изпълнителното дело е подадена на 16.10.2025г. от ответника. Едва след образуване на делото пред РС – Стара Загора с предмет чл. 439 ГПК, ответникът с молба по изп. дело е поискал прекратяване изпълнителното производство и връщане на изпълнителния лист, а в отговора си по делото на РС – Стара Загора е оспорил иска като недопустим и неоснователен. Въззивният съд споделя съображението на районния съд, че след прекратяване на изпълнителното производство срещу ищцата, е отпаднал правния и интерес от водене на настоящото дело, който правен интерес като абсолютна процесуална предпоставка следва да се налице през цялото време на съдопроизводството до приключването му със съдебен акт и за който съдът следи служебно. Предвид липсата на правен интерес, след прекратяване на изпълнителния процес, производството по настоящото дело се явява недопустимо и правилно е прекратено.

Тъй като ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото от ищцата, към момента на предявяването на исковото молба за ищцата е бил налице правен интерес предвид образуваното срещу нея изпълнително производство за събиране на вземането на ответника, правилно районният съд е приел, че ответникът следва да понесе отговорността за разноски в това производство.

Предвид изложеното, частната жалба се явява неоснователна и следва да бъдат оставена без уважение, а обжалваното определение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 834 от 19.03.2026г., постановено по гр.д.№ 3810/2025г. по описа на Старозагорския районен съд, постановено по реда на чл.248 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____